

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 611/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2013 predbežne prerokoval návrh Mgr. art. N. C., I., zastúpenej Advokátskou kanceláriou K. s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. M. D., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/26/13-K z 25. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Návrh Mgr. art. N. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 21. augusta 2013 doručený návrh Mgr. art. N. C., I. (ďalej len „navrhovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou K. s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. M. D., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP/26/13-K z 25. júna 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Navrhovateľka v návrhu okrem iného uvádza:

«1. Na základe uznesenia Vlády SR č. 450 z 9. júla 2010 vykonávala Navrhovateľka s účinnosťou od 9. júla 2010 funkciu štátnej tajomníčky Ministerstva kultúry a cestovného ruchu Slovenskej republiky. Z toho dôvodu sa na Navrhovateľku vzťahoval Ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. („Ústavný zákon“), keďže bola verejným funkcionárom podľa čl. 2 ods. 1 písm. k) Ústavného zákona. Počas pôsobenia vo funkcii verejného funkcionára Navrhovateľka riadne a včas podávala príslušné oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 Ústavného zákona.

2. Uznesením Vlády Slovenskej republiky č. 87 zo dňa 21. marca 2012 bola s účinnosťou od 3. apríla 2012 Navrhovateľka z funkcie štátnej tajomníčky odvolaná. Výkon verejnej funkcie teda Navrhovateľke skončil dňa 3. apríla 2012 (ďalej len „deň skončenia výkonu verejnej funkcie“).

3. Dňa 28. mája 2013 Výbor pre nezlučiteľnosť funkcií Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „Výbor“) doručil Navrhovateľke oznámenie o začatí konania č. VP/26/13-K vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov v zmysle čl. 9 ods. 2 písm. a) Ústavného zákona. Prílohou oznámenia bolo uznesenie Výboru č. 162 z 23. mája 2013, ktorým Výbor začal konanie proti Navrhovateľke z dôvodu údajného porušenia povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 Ústavného zákona (ďalej len „Uznesenie“). Porušenia povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 Ústavného zákona sa mala Navrhovateľka dopustiť tým, že v lehote do 31. marca 2013 nepodala oznámenie funkcií... Súčasne výbor vyzval navrhovateľku, aby sa k uzneseniu vyjadrila.

4. K Uzneseniu sa Navrhovateľka vyjadrila listom z 7. júna 2013 (ďalej len „Vyjadrenie“).

5. Rozhodnutím Výboru č. VP/26/13-K zo dňa 25. júna 2013 (ďalej len „Rozhodnutie“) Výbor

a) skonštatoval, že Navrhovateľka porušila povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 Ústavného zákona tým, že ako bývalá štátna tajomníčka Ministerstva kultúry a cestovného ruchu Slovenskej republiky nepodala Oznámenie verejného funkcionára; podľa názoru Výboru mala Navrhovateľka podať takéto oznámenie za rok 2012 do 31. marca 2013.

b) uložil Navrhovateľke pokutu podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) Ústavného zákona vo výške 805 EUR.

6. V súlade s čl. 10 Ústavného zákona môže verejný funkcionár podať návrh na preskúmanie rozhodnutia Výboru na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi.

7. Navrhovateľka podáva návrh na preskúmanie Rozhodnutia, keďže toto Rozhodnutie bolo vydané v rozpore s Ústavným zákonom, zakladá sa na nesprávnom právnom posúdení veci a navyše je aj nedostatočne odôvodnené.»

Navrhovateľka v dôvodoch svojho návrhu na preskúmanie napadnutého rozhodnutia uvádza, že nemala povinnosť podať oznámenie verejnej funkcionárky podľa čl. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2007 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon č. 357/2004 Z. z.“). Podľa nej ústavný zákon v čl. 7 ods. 1 ukladá verejnému funkcionárovi, aby do 30 dní odo dňa, kedy sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podal písomné oznámenie, ktorého náležitosti a prílohy a ďalšie podmienky jeho podávania sú ďalej špecifikované v čl. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. Pritom zdôrazňuje formuláciu „počas jej výkonu vždy do 31. marca“ s tým, že predmetné oznámenie má verejný funkcionár podávať počas (a nie „za čas“) výkonu funkcie. Uvedená formulácia podľa navrhovateľky predpokladá „trvanie výkonu funkcie k dátumu, do ktorého sa má táto povinnosť splniť, t. j. k 31. marcu“.

Navrhovateľka ďalej uvádza, že výkon verejnej funkcie jej skončil 3. apríla 2012, keď ju vláda Slovenskej republiky odvolala s účinnosťou k rovnakému dátumu. Z uvedeného preto podľa nej vyplýva, že nebol daný ani dôvod na začatie konania podľa čl. 9 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., ani dôvod na následné vydanie napadnutého rozhodnutia, ktoré ju „sankcionuje za porušenie povinnosti, ktorú nemala“. Navrhovateľka argumentuje judikatúrou ústavného súdu v podobných veciach (IV. ÚS 293/07, IV. ÚS 75/08, IV. ÚS 95/08). Tvrdí, že nebola verejnou funkcionárkou v čase začatia

konania pred výborom ani v čase vydania napadnutého rozhodnutia (23. mája 2013), a teda že nebola podľa jej názoru „pasívne“ legitimovaná v konaní vedenom pred výborom, ktorý právne pochybil, ak viedol konanie proti bývalej verejnej funkcionárke a ukončil ho napadnutým rozhodnutím; poukazujúc pritom na to, že „*Po uplynutí jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie je fyzická osoba (ak sa opätovne nestala verejným funkcionárom z iného dôvodu) oslobodená spod režimu Ústavného zákona, ustanovenia Ústavného zákona sa na ňu už nevzťahujú a ani nemožno voči nej podľa Ústavného zákona viesť konanie, pretože ani na tieto účely sa už nepovažuje za verejného funkcionára.*“.

Navrhovateľka súčasne považuje rozhodnutie výboru za nedostatočne odôvodnené, keďže výbor sa v ňom podľa nej nevyrovnal so skutkovým stavom a s relevantnými právnymi predpismi, a preto ho označuje aj za zmätočné a nepreskúmateľné. Z uvedených dôvodov navrhovateľka žiada ústavný súd, aby „v súlade s čl. 10 ods. 2 Ústavného zákona a s ustanovením § 73b ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov... rozhodol nasledovne:

1. Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP 26/13-K z 25. júna 2013 zrušuje.

2. Kancelária Národnej rady Slovenskej republiky je povinná uhradiť Mgr. art. N. C. trovy právneho zastúpenia v sume 118,52,- EUR (slovom: stoosemnásť eur a päťdesiatdva centov) na účet jej právneho zástupcu K. s. r. o., advokátska kancelária, ... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“.

II.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnemu funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa uznesenia ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 sa na konanie vo veciach podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. vzťahuje § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

Predmetom posudzovaného návrhu, ktorým navrhovateľka žiada zrušiť rozhodnutie výboru, je jej žiadosť o preskúmanie napadnutého rozhodnutia výboru v konaní podľa jedenásteho oddielu druhej hlavy zákona o ústavnom súde označeného ako „Konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov“ (§ 73a a 73b zákona o ústavnom súde).

Podľa čl. 2 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. verejným funkcionárom je na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1 tohto ústavného zákona.

Podľa čl. 3 ods. 1 druhej vety ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8 sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

Podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. verejnému funkcionárovi podľa čl. 2 ods. 1 písm. a), c), d), f), h), j) až m), o), q), t) až zk), ktorý v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám, sa počas jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie zakazuje

a) byť zamestnaný v pracovnom pomere alebo obdobnom pracovnoprávnom vzťahu u tých osôb, ak je jeho mesačná odmena v tomto zamestnaní vyššia ako 10-násobok minimálnej mzdy,

b) byť členom riadiaceho, kontrolného alebo dozorného orgánu tých osôb,

c) byť spoločníkom, členom alebo akcionárom tých osôb,

d) mať uzatvorenú zmluvu o prokúre, mandátnu zmluvu, komisionársku zmluvu, zmluvu o sprostredkovaní, zmluvu o obchodnom zastúpení, zmluvu o tichom spoločenstve alebo darovaciu zmluvu s týmito osobami,

e) mať uzatvorenú zmluvu, ktorej obsahom je oprávnenie konať v mene tých osôb.

Podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. verejný funkcionár podľa čl. 8 ods. 1 je povinný do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

Z citovaných ustanovení ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. vyplýva, že navrhovateľka ako verejná funkcionárka bola podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. povinná podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov, ktoré má povinnosť podať každý verejný funkcionár za predchádzajúci rok vždy (periodicky, resp. pravidelne) do 31. marca nasledujúceho roku. Navrhovateľka v návrhu tvrdí, že vzhľadom na skončenie jej funkcie 3. apríla 2012 už nemala túto povinnosť, pretože podľa nej dikcia čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. „počas výkonu funkcie“ zjavne predpokladá trvanie výkonu tejto funkcie k dátumu, do ktorého sa má táto povinnosť splniť. Keďže podľa jej názoru 31. marca 2013 uplynulo viac ako 11 mesiacov od skončenia výkonu jej funkcie verejnej funkcionárky, v žiadnom prípade takúto povinnosť už nemala. Vo vyjadrení k uzneseniu výboru č. 162 z 23. mája 2013 pritom navrhovateľka uviedla, že si je vedomá toho, že si *„nesplnila zákonnú povinnosť a nepredložila... predmetné oznámenie za rok 2012 v požadovanom termíne“*.

V súvislosti s vyjadrením navrhovateľky odvolávajúcej sa aj na judikatúru ústavného súdu, že od skončenia výkonu verejnej funkcionárky nemala povinnosť podľa § 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., ústavný súd poukazuje na uznesenie č. k. PLz. ÚS 1/2010-10 zo 7. júla 2010, ktorým plénum ústavného súdu prijalo podľa § 6 zákona o ústavnom súde zjednocujúce stanovisko k právnemu názoru vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 223/2010 a k právnemu názoru vyjadrenému v nálezoč vedných pod sp. zn. IV. ÚS 293/07 z 31. januára 2008, sp. zn. IV. ÚS 75/08 z 10. apríla 2008 a sp. zn. IV. ÚS 95/08 z 11. septembra 2008. Podľa tohto zjednocujúceho stanoviska „verejný funkcionár má po skončení výkonu funkcie povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. za dobu výkonu funkcie v kalendárnom roku, v ktorom skončil aktívny výkon funkcie, do 31. marca nasledujúceho

kalendárneho roku“. Týmto zjednocujúcim stanoviskom ústavný súd prekonal judikatúru, na ktorú sa odvoláva navrhovateľka, a senáty sú v ďalšom konaní podľa § 6 zákona o ústavnom súde ním viazané.

Preskúmaním návrhu navrhovateľky ústavný súd dospel k záveru, že navrhovateľka si nesplnila svoju povinnosť verejnej funkcionárky podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., keďže podľa čl. 3 ods. 1 tohto ústavného zákona na účely čl. 7 a na účely konania, ak sa porušila povinnosť podľa čl. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie, t. j. od 3. apríla 2012, t. j. jednoznačne aj v období do 31. marca 2013.

Z uvedených dôvodov ústavný súd považoval postup ako aj napadnuté rozhodnutie výboru č. VP 26/13-K z 25. júna 2013 o tom, že navrhovateľka, ktorá bola odvolaná z funkcie štátnej tajomníčky 3. apríla 2012, porušila povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. tým, že oznámenie za rok 2012, ktoré mala podať do 31. marca 2013 podala až po výzve výboru 24. mája 2013, za správne, a preto návrh navrhovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2013